

■ Τὸ φοβερὸ ἁμάρτημα τῆς βλασφημίας

Θαυμαστὴ ἐμφάνεια τοῦ Ἁγίου Προφήτου Ἡλίου* «Διατί, εὐλογημένε, βλασφημεῖς τὰ θεῖα;...»

Συνομιλοῦντες στὶς 20 Ἰουλίου 1972 μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ Θεοκτίστου ἐξ Ἡπείρου καταγομένου, μοὶ ἠρώτησεν ἐὰν ἤκουσα ἐν ἄξιον λόγου Θαῦμα, γενόμενον πρὸ δεκαπενταετίας εἰς τὰ Γιάννενα ἀπὸ τὸν Προφήτην Ἡλίαν εἰς ἓνα στρατιώτην ποὺ ἐφύλαγε σκοπὸς εἰς ἓνα στρατῶνα.

Τοῦ εἶπα, ὅτι δὲν τὸ ἤκουσα καὶ τὸν παρεκάλεσα νὰ μοὶ τὸ διηγηθῇ νὰ τὸ σημειώσωμεν εἰς δόξαν τοῦ σήμερον ἐορταζομένου Προφήτου Ἡλίου.

- Ἄκουσόν μοι, λέγει.

Ἐνας στρατιώτης ἐφύλαγε σκοπὸς εἰς ἓνα στρατῶνα καὶ περὶ τὸ μεσονύκτιον ἤκουσε βήματα ἀνθρώπου πλησιάζοντος αὐτόν. Ὁ στρατιώτης ὑπέθεσεν, ὅτι ἦτο ἔφοδος ἀξιωματικῶν καί, ὡς εἶναι συνήθεια, ἐπήγαιναν νὰ ἰδοῦν ἐὰν εἶναι ξύπνιος ἢ κοιμᾶται.

Ὁ σκοπὸς ἐφώναξεν: «Ἄλτ!». [Στάσου! Ἀκίνητος!] Ἀλλὰ πάλιν τὰ βήματα ἤκούοντο καὶ τὸν ἐπλησίαζον. Ἐκ δευτέρου φωνάζει: «Ἄλτ, τίς εἶ;». Ἐχων τὸ ὄπλον εἰς τὰ χεῖρας του, οὐδεμίαν ἀπάντησιν ἔλαβε. Ἀναγκάζεται νὰ ἐπαναλάβῃ τό: «Ἄλτ καὶ πυροβολῶ!».

Μόλις εἶπε, πυροβολῶ, τοῦ φεύγει τὸ ὄπλο ἀπὸ τὰ χεῖρα του, ἕως πενήντα μέτρα μακριά, καὶ βλέπει ξαφνικά, ἀντὶ τοῦ ἀξιωματικοῦ, ὡς ἐνόμιζεν, ἓνα ἱερωμένον μέσα εἰς ἀστραπόμορφον λάμπιν φωτός! Καὶ ὡς τὸν εἶδε, πολὺ ἐφόβηθη.

Τοῦ λέγει ὁ φαινόμενος Ἱερεύς: «Μὴ φοβῆσαι, παιδί μου, μὴ φοβῆσαι, ἀλλά, εἰπέ μοι, διατί, εὐλογημένε, βλασφημεῖς τὰ θεῖα; Τὸν Χριστόν, τὴν Παναγίαν, τοὺς Ἁγίους;...».

«Συγχώρησόν με, ἅγιε πάτερ», ἐκατανύχθη, ἐδάκρυνε καὶ ἐζή-

τει συγχώρησιν διὰ τὴν ἁμαρτίαν τοῦ ταύτην –ὅτι ἀπὸ κακὴν καὶ πολυχρόνιον συνήθειαν γίνεται. «**Σ**υγχώρησόν μοι».

Τοῦ λέγει ὁ Ἅγιος: «**Ν**ὰ κηρύξης εἰς ὅλους νὰ μετανοήσουν, νὰ μὴ βλασφημοῦν. **Ν**ὰ τὸ κοινολογήσης εἰς τὴν Μητρόπολιν καὶ εἰς ὅλους· **ν**ὰ τὸ γράψουν καὶ οἱ ἐφημερίδες».

Τοῦ λέγει ὁ στρατιώτης: «**Δ**ὲν μὲ πιστεύουν, ἅγιε. **Ἀ**λλὰ, εἰπέ μου, ποῖος εἶσαι;...».

«**Εἶ**μαι ὁ προφήτης Ἡλίας. **Κ**αὶ διὰ νὰ πιστωθοῦν ἔτι περισσότερον, νὰ εἶπης ὅτι εἰς ἐκείνην τὴν κορυφὴν (τοῦ ἔδειξε τὸ μέρος) νὰ σκάψουν καὶ νὰ εὔρουν ἐκκλησίαν μου παλαιὰν καὶ ἐπ’ αὐτῆς νὰ κτίσουν Ναόν».

Τοῦτο κοινολογηθὲν εἰς ὅλην τὴν πόλιν καὶ εἰς τὰς τοπικὰς ἐφημερίδας δημοσιευθέν, πολλοὶ ἐπίστευσαν καὶ ἤλλαξαν ζωὴν, ὁ δὲ Σύλλογος τῶν ἀρτοποιῶν ποὺ τιμοῦν τὸν προφήτην Ἡλίαν ὡς προστάτην των, ἀνέσκαψαν τὴν ὑποδειχθεῖσαν κορυφὴν, ἀνεκάλυψαν τὴν παλαιὰν ἐκκλησίαν καὶ ἐπ’ αὐτῆς ἔκτισαν νέαν εἰς δόξαν καὶ τιμὴν τοῦ πανενδόξου προφήτου Ἡλίου.

Ὁ ρηθεὶς στρατιώτης ἤλλαξε βίον καὶ παλαιὰς συνηθείας καὶ ἔζησε τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς του ὡς ὑπόδειγμα καλοῦ Χριστιανοῦ. □

(*) **Λ**αζάρου Μοναχοῦ Διονυσιάτου (†), Διονυσιάτικαι Διηγήσεις, § 75, σελ. 194-196. • **Ἐ**πιμέλ. ἡμετ.